No. 1331 Zaterdag 3 Juli 1909 26ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire. Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1— 7 regels f0,50, voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
REDACTIE: Waterkant, Otrabanda, No. 223
ADMINISTRATIE: Plein Concordia, No. 129, Pietermaai

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10,— pa anja.
Un numero sol fl. 0,15.
Anuncio di 1 te 7 regel f0,50, cada regel mas 7½ cts.

Curaçao, 2 Juli.

MOEDERLAND EN KOLONIEN.

(Vervolg.)

BEGINSELEN VOOR ONZE KOLONIEN IN AMERIKA.

IX. Bestaans- en verkeers middelen.

1. De ontwikkeling van landbouw, veeteelt, vischvangst, handel (scheepvaart), nijverheid en huisvlijt worde van bestuurswege bevorderd.
2. Door doelmatige bepalingen worde voor Suriname de immigratie van arbeidskrachten zooveel mogelijk gesteund.
3. Onder behoorlijk deskundig toezicht worde gezorgd voor het afwaterings- en 't bevloeiïngswezen, waarbij voor Suriname het eerste en voor Curaçao het laatste in de eerste plaats verbeterd dient te worden en waarbij het belang der bevolking en niet de dadelijke rentabiliteit der aan te leggen werken op den voorgrond behoort te staan.
4. Aan den landbouw worde voorlichting verstrekt bij de cultuur van voor klimaat, bodem en afzet, ook naar het buitenland, geschikt gebleken gewassen.
5. Het landbouwcrediet, meer in het bijzonder voor den kleinen landbouw, worde bevorderd.
6. Het zich vestigen door de landbouwende bevolking op domeingrond worde zooveel mogelijk bevorderd, waar noodig, door den aanleg van bestuurswege der hoofdwerken van waterkeering en waterloozing voor Suriname en van bevloeiïng voor Curaçao. Bij het afstaan van domeingrond worde er echter op gelet, dat alleen gronden worden uitgegeven, waarop de huurder of eigenaar een bestaan kan vinden.
7. Ten aanzien van bosschen en mijnen gelde als regel dat de kolonie, waar zij niet zelve de exploitatie ter hand neemt, zich in de met die exploitatie behaalde winst een billijk aandeel behoort te verzekeren.
8. Er worde gewaakt tegen roofbouw bij de exploitatie der bosschen.
9. Er worde gezorgd voor eene behoorlijke regeling der uitgifte van domeingrond.
10. Een behoorlijk arbeidscontract, zich aanpassende aan de omstandigheden en inachtnemende de belangen van werkgevers en werknemers, zij een onderwerp van voortdurende bestuurszorg.
11. Het Bestuur blijve voortdurend zijne aandacht wijden aan de middelen van verkeer te land en te water.
12. Er worde gezorgd voor eene behoorlijke kustverlichting.

Toelichting

Sub 1. Conform sub 1 van het Oost-Indisch programma, behoudens de daarin voorkomende beperking van niet-inlanders, welke voor onze koloniën in Amerika onnoodig voorkomt.

Onder de bevordering van landbouw, veeteelt enz. dient mede begrepen te worden de van bestuurswege te verleenen steun aan maatschappijen of vereenigingen, welke een dergelijk doel beoogen.

Sub 2. Waar voor Suriname vermeerdering van bevolking en zekerheid omtrent voldoende arbeidskrachten tot de onvermijdelijke voorwaarden behooren voor de ontwikkeling der kolonie, wordt de immigratie voor Suriname in het programma opgenomen.

Sub 3. Conform ongeveer aan sub 2 van het Oost-Indische programma, doch met in aanmerkingneming van de speciale toestanden in Suriname en Curaçao.

In Suriname is eene eerste voorwaarde voor het bestaan van den landbouw eene behoorlijke loozing en in verband daarmede keering van hooge buitenwaterstanden, zoowel van het rivier- als van het boschwater. Kan de groote landbouw in den regel zelfstandig de zorg daarvoor op zich nemen, aan den kleinen landbouw ontbreken daarbij gewoonlijk zoowel de noodige middelen als voldoende inzicht.

Bovendien geeft een verzorging van vele kleine aan elkander grenzende perceelen eene versnippering van krachten en is voor den kleinen landbouw daarom de doelmatigste oplossing het van bestuurswege ter handnemen der loozing en der waterkeering van groote complexen en uitgifte daarvan in kleine perceelen aan de gegadigden.

De bevloeiïng is voor Suriname van secundair belang.

In de kolonie Curaçao daarentegen komt, wegens den geringen regenval, de noodzakelijkheid van bevloeiïng op den voorgrond. Ook hier kunnen in de meeste gevallen de groote plantages zich zelven helpen door damaanleg, putten, windmolens enz. waarbij de bestuurszorg zich in hoofdzaak kan bepalen tot het geven van leiding.

Voor den kleinen landbouwer echter is bestuurshulp daarbij onvermijdelijk te achten.

In beide koloniën kan evenwel tegenover de te verleenen hulp eene retributie worden gevorderd.

Vandaar dan ook dat, waar het Oost-Indische programma verlangt, dat het belang der inheemsche bevolking en niet de rentabiliteit der werken op den voorgrond behoort te staan, het voor onze koloniën in Amerika in dit verband voldoende is den eisch te stellen, dat, naast het belang der bevolking, tevens eene voldoende rentabiliteit in het voorruitzicht kan worden gesteld, mits slechts niet worde verlangd dat er van dadelijke rentabiliteit sprake zij.

De ondervinding heeft geleerd dat naast de groote indirecte gevolgen, welke bestuurszorg in de bedoelde richting voor de algemeene welvaart van de koloniën heeft, zonder bezwaar door den kleinen landbouwer eene vergoeding kan worden betaald voor de besteede kosten, waarbij echter rekening te houden is met de eerste moeilijke jaren voor dergelijke ontginningen.

Sub 4. Is er in het Oost-Indisch programma alleen sprake van landbouwkundige voorlichting aan de inlandsche bevolking, voor onze Amerikaansche koloniën is hulp in die richting zoowel voor den grooten, als voor den kleinen landbouw noodig; terwijl die voorlichting zich, met het oog op het meestal beperkte afzetgebied, behalve tot de cultures zelven, ook dient uit de strekken tot de gelegenheid voor afzet naar het buitenland.

Sub 5. Conform het Oost-Indische programma.

Sub 6. Van gelijke strekking als sub 6 van genoemd programma, doch voor deze koloniën in het bijzonder van belang om den trek naar de hoofdplaatsen tegen te gaan, waar niet altijd voldoende werk is te vinden, terwijl het landbouwbedrijf onder voldoend gunstige omstandigheden aan den kleinen man een meer zeker bestaan kan verschaffen.

Sub 7. Conform sub 12 van het Oost-Indische programa.

Sub 8. Voor Suriname is, meer speciaal voor de balata-exploitatie noodzakelijk, dat de aftapping geschiede op een wijze, die het bestaan van den boom niet in gevaar brengt.

Voor timmerhout kan aldaar in de verlangde richting door den eerst kortelings ingestelden dienst van het boschwezen het gewenschte effect worden verwacht.

Moge er al voor de kolonie Curaçao niet eigenlijk sprake kunnen zijn van exploitatie der bosschen, ook daar dient de bestaande beplanting beschermd de worden, waarbij meer in het bijzonder gedacht moet worden aan dividivi en het weinige nog aanwezige gewas op de heuvelhellingen.

Sub 9. De uitgifte van domeingrond, niet alleen voor landbouw, doch ook voor concessies van verschillenden aard, vereischt verbetering.

De uitgifte heeft bijna uitsluitend plaats volgens de kaart, terwijl de waarborgen voor voldoende overeenstemming tusschen de kaart en de uizetting op het terrein in vele gevallen ontbreken.

Sub 10. Ongeveer conform sub 5 van het Oost-Indische programma doch voor onze Amerikaansche koloniën, meer in het bijzonder voor Suriname, speciaal noodzakelijk, in verband met de behoefte aldaar aan aanvoer van vreemde werkkrachten.

Sub 11 en sub 12 behoeven weinig nadere toelichting. Komt voor Suriname de aanleg van landwegen meer op den voorgrond, voor Curaçao is voor de verschillende eilanden eene goede verbinding met de buitenwereld een vereischte. Wat verbetering der kustverlichting betreft, heeft het programma meer het oog op Curaçao dan op Suriname, waar de toestand in dit opzicht vrij voldoende kan worden genoemd, al blijft nog betere verlichting van den Nickeriemond en van de Coroniekust gewenscht.

Aanteekening der Redactie.

De ontwikkeling en bevordering der bestaansmiddelen mag wel de hoofdzaak heeten voor onze Koloniale, Curaçaosche Politiek.

En wat mogen wij nu daaromtrent in de toekomst verwachten?

Dat alles zal geschieden volgens een en hetzelfde program, bijna gelijkluidend opgemaakt voor Suriname en Curaçao en herhaaldelijk conform verklaard met het Oost-Indische programma.

Met allen eerbied voor het gezag der Heeren Ontwerpers, zij het gezegd: Dergelijk program moet op zich zelf reeds verkeerd wezen en kan onmogelijk van veel practisch nut zijn, althans niet voor Curaçao.

Suriname moge in menig opzicht misschien met Oost-Indië te vergelijken zijn, Curaçao kan dat onder geen enkel.

Curaçao mag ook niet eenvoudig naast Suriname worden geplaatst en als één geheel „de West" worden beschouwd en behandeld.

Vindt men het der moeite niet waard om voor onze kleine kolonie Curaçao een afzonderlijk plan op te maken, soit! Maar dan pretendeere de Vereeniging „Moederland en Koloniën" ook niet met een Koloniaal Program voor den dag te komen. Wat voor Oost-Indië deugt, en misschien ook voor Suriname, deugt daarom nog niet voor Curaçao.

CURAÇAO IS GEEN LANDBOUWKOLONIE.

Gaat men nu het hoofdstuk IX *Bestaansmiddelen* van het Koloniaal Program na, dan krijgt men én in het program, én in de toelichting noodzakelijk den indruk, dat Curaçao voornamelijk als een landbouwkolonie behandeld is.

Curaçao vindt zijn hoofdbestaan echter in zijn handel en scheepvaart.

Een hulpmiddel is verder de veeteelt en daarna ook de landbouw.

Noch Oost-Indië, noch Suriname, heeft zulk een eigenaardig bestaan als Curaçao.

Curaçao met zijn prachtige haven in onmiddelijke nabijheid der Zuid-Amerikaansche Republieken gelegen is, krachtens zijn geografische ligging midden in de Caraïbische Zee, de doorvoerhaven dezer republieken De groote Amerikaansche en Europeesche stoomvaartlijnen doen Curaçao aan en kunnen dus zeer gemakkelijk daarheen vracht brengen bestemd voor de Zuid-Amerikaansche Republieken, of vracht innemen van Zuid-Amerika voor Europa of Noord-Amerika bestemd.

De opening van het Panama-kanaal kan volgens verklaring der Ned. Kamer van Koophandel te New-York, niet anders dan ten gunste van Curaçao komen.

Was het nu geen zaak geweest van de Vereeniging „Moederland en Koloniën" ook hier aan te denken en juist met het oog dáárop bijzondere maatregelen voor te schrijven of aan te raden.

Is het niet beschamend, dat de Deensche Regeering op St. Thomas en de Engelsche op Jamaica ons weer voor zijn? Wat doet de Nederlandsche Regeering, in verband met de opening van het Panama-kanaal, voor Curaçao? Op welke gronden steunt men, als men over tuigd is, dat er volstrekt niets gedaan behoeft te worden?

De Hooge Regeering in het Moederland, ofschoon van nog zulk een goeden wil bezield voor de Koloniën, moet natuurlijk wachten op de noodzakelijke voorlichting. Maar of 't Koloniaal Bestuur in deze diligent is, weten wij niet. Een Vereeniging als „Moederland en Koloniën" is in ieder geval aangewezen om op onderzoek uit te gaan en te zien of er voor een noodlijdende kolonie dan werkelijk niets te winnen valt bij de opening van het Panama-kanaal.

Het Ontwerp-program is reeds een paar jaar oud, reden waarom wij het den Ontwerpers niet al te euvel kunnen duiden, dat zij volstrekt niet gedacht hebben aan de mogelijkheid van de algeheele afschaffing of aanmerkelijke vermindering der 30% additioneele rechten in Venezuela geheven van goederen afkomstig van de Ned. Antillen.

Nu echter deze quaestie op het oogenblik wel degelijk aanhangig is en besproken wordt door het Venezolaansch Congres, wat reeds een paar weken te Caracas vergadert, meenen wij, dat zij niet gemist kan worden in de bespreking van een koloniaal program, wat uitsluitend voor Curaçao worde opgesteld.

Wij voor ons stellen ons van de opheffing dezer 30% additioneele rechten, of van een aanmerkelijke vermindering daarvan, veel meer heil voor dan van de opening van het Panama-kanaal.

De Venezolanen, ja, onze tegenstanders, de Duitsche Handelshuizen zelf, hebben publiek en plechtig verklaard, dat bij algeheele opheffing, of aanmerkelijke vermindering der 30%, de groothandel van Venezuela verplaatst zou worden naar Curaçao.

Is Curaçao gereed om den groothandel te ontvangen? Behoeft er niets gedaan te worden om het scheepvaart-verkeer in onze haven uit te breiden en te vergemakkelijken? Men handele toch met een weinig meer bekwamen spoed.

Het Panama-kanaal zal eerst over 5 à 6 jaren worden geopend, maar de opheffing of vermindering der 30% kunnen wij al heel spoedig verwachten. Er is haast bij het werk.

DE DOOP VAN PRINSES JULIANA.

De doop van Prinses Juliana heeft Zaterdag, 5 Juni, met veel stichtende plechtigheid en met veel praal en schittering in de Willemskerk te 's Gravenhage plaats gehad.

In de kerk had zich een uitgelezen gezelschap verzameld.

H. M. de Koningin-Moeder en de Vorstelijke verwanten hadden zich na zich allen te hebben vereenigd in het Paleis in het Noord-einde, naar het kerkgebouw begeven, doch nog niet de voor Hen bestemde zetels in de kerk zelve ingenomen. Zij kwamen bijeen in een drietal ineenloopende ontvangstvertrekken, om van daaruit later, bij aankomst van het Koninklijk Ouderpaar, met dezen in stoet de kerk binnen te treden.

Op het daarvoor vastgestelde uur, omstreeks half twee, begaven H.M. de Koningin en Z. K. H. de Prins zich op Hun beurt naar het Bedehuis, na, bij het verlaten van het Paleis de honneurs in ontvangst te hebben genomen van de compagnie grenadiers van het regiment grenadiers en jagers, met vaandel en muziek, die het Wilhelmus speelde, vormende de eerewacht, aldaar opgesteld.

Hare Majesteit en Z. K. H. stapten, bij het kerkgebouw aangekomen, af voor den ingang, gelegen op het pleintje aan de zijde van de Mauritskade, voor welken ingang een rood fluweelen marquise, afgezet met gouden franje, was geplaatst, gedragen door speren met vergulde pieken.

Hier werden Koningin en Prins afgewacht en ontvangen door Harer Majesteits opperceremoniemeester A. baron van Pallandt van Neerijnen, en door de commissie uit den kerkeraad en het dagelijksche bestuur van dat college, benevens eene commissie uit het college van kerkvoogden der Ned. Herv. Gemeente, terwijl vóór het gebouw de militaire honneurs werden gegeven door een compagnie jagers met vaandel en muziek, benevens een afdeeling artillerie met muziek.

De commisie van ontvangst geleidde het Koninklijk Echtpaar door de met kostbare loopers belegde en met laurierboomen en sierplanten getooide vestibule, naar de bovengemelde vertrekken, waar zich de overige vorstelijke personen bevonden.

Hier worde vermeld, dat de geheele inrichting van het kerkgebouw een eenvoudigen aanblik opleverde, een stemmigheid, op uitdrukkelijk verlangen van Hare Majesteit de Koningin, verkregen door effen kleuren en groepeering van groen, zonder bloemen.

Een gedeelte der banken was weggenomen tot het vormen van een ruimte vóór den preekstoel, ter plaatsing van elf zetels in boogvormige lijn en bestemd voor het Koninklijke Ouderpaar en de overige vorstelijke gasten.

De vloer van deze ruimte was belegd met een karmozijn-rood karpet, met goud gegalonneerd, welk tapijt zich uitstrekte tot aan den preekstoel.

Tegenover de hofzetels, dicht bij den kansel, bevond zich het zilveren doopvont in nieuwgotischen stijl, den stijl van het geheele kerkgebouw.

De ruimte achter den preekstoel en de open vakken daarachter waren geheel gevuld met groote palmen uit de Koninklijke kweekerijen.

De zich daarboven verheffende gaanderij, die onbezet moest blijven, was eveneens door een groepeering van gewassen aan het oog onttrokken.

Verder waren kroonvormige laurieren over verschillende punten van het kerkgebouw verspreid, zoodat, gelijk hierboven reeds aangestipt, de eenvoudige versiering der kerk uitsluitend uit levend groen bestond en het oog nergens bloemen ontdekte.

Een schitterenden aanblik leverde daarentegen het kerkgebouw op, toen het zich gevuld had met het aanzienlijk aantal genoodigden in gala- en ambtskleedij uit de beide Hofhoudingen, het corps diplomatique, de kringen der Regeering, de Hooge Staatscollegiën, de Staten-Generaal, gewestelijk en gemeentebestuur, de kerkelijke instellingen, enz. enz. enz. Zooals reeds vroeger gemeld, behoorden tot de genoodigden de burgemeesters van Amsterdam, Rotterdam en 's-Gravenhage, terwijl professor dr. Kouwer en dr. Roessingh mede behoorden tot hen, die tot de bijwoning der plechtigheid eene uitnoodiging hadden ontvangen.

In het gewemel van de gezichten der dicht aaneengeschaarde genoodigden was het moeilijk om de personen te herkennen. Maar in een der eerste rijen achter de zetels voor de vorsten viel toch spoedig de imposante kop op van dr. Kuyper, die gezeten was naast minister Heemskerk, den premier. En zoo onderscheidde men, aanvankelijk aan den zwarten rok te midden van al het goudgeflonker der oud-ministers en grootwaardigheidsbekleeders, onzen grooten bouwmeester dr. Cuijpers.

Terwijl al deze genoodigden, met hunne dames, de Willemskerk vulden, weerklonk plechtig orgelspel van den heer A. N. Koopman, organist der Groote Kerk te 's-Gravenhage, die o. a. „Nun danket alle Gott" ten gehoore bracht.

Staande in den kansel, wachtte de predikant de komst af van de Koninklijke familie, om den heiligen dienst te beginnen. Inmiddels praeludeerde nu en dan het orgel.

Toen alle aanwezigen beneden en boven in de kerk hunne plaatsen hadden ingenomen, was het oogenblik daar, dat het Hof met luisterrijken stoet zijn intrede in het kerkgebouw deed.

Het 150 leden tellende koor van de Koninklijke Zangvereeniging „Excelsior", waarvan voorzitter is de heer J. R. Snoeck Herkemans, hief, terwijl alle genoodigden en verdere aanwezigen zich eerbiedig van de zetels verhieven, onder leiding van zijn directeur, den heer Joh. Schoonderbeek, aan het loflied Gezang II vers 1.

Onder dit indrukwekkend gezang schreed de vorstelijke stoet, gekomen langs een doorgang, verkregen deels door afschieting van de vestibule met wanden, bekleed met stoffen, en gedeeltelijk dóór rijen gewassen, de kerkruimte binnen in deze volgorde:

1. H. D. H. de Vorstin van Erbach-Schönberg en H. D. H. de Prinses Luise Von Wied:

2. Z. D. H. de Vorst van Erbach en H. H. Prinses Tekla van Schwarzburg-Rudolstadt;

3. H. K. H. de Groot-Hertogin-Moeder, Marie van Mecklenburg-Schwerin, en Z. H. Adolf Friedrich Hertog van Mecklenburg, met H. K. H. de Vorstin-weduwe von Wied:

4. Hare Majesteit de Koningin-Moeder met Z. H. Johann Albrecht Hertog van Mecklenburg;

5. Hare Majesteit de Koningin en Z. K. H. de Prins der Nederlanden.

Thans nam de gewichtige plechtigheid een aanvang.

De waarnemende Hofprediker, dr. J. H, Gerretsen, riep van den kansel allen aanwezigen een hartelijk welkom toe. In het bijzonder richtte hij zich tot de Vorstelijke ouders, de Koningin-Moeder en de Groot-Hertogin-Moeder.

Nadat vervolgens nog een Psalm was gezongen, sprak ds. Gerretsen een hartelijke predikatie uit op het tekstwoord: „De Heer gaf het kind aan de moeder"

Inmiddels klonk van buiten in de kerk het gebeier der klokken door, ten teeken dat de jonggeboren Prinses door de dichte volte heen in aantocht was.

De opperceremoniemeester begaf zich eenige malen naar den ingang van de kerk, kwam dan terug......tot de voorganger juist de woorden had gesproken: „Nu is mijn inleiding ten einde.".

Meteen, spontaan, verrees heel de gemeente. En toen verscheen langzaam die bekoorlijke groep die het penseel van een grooten schilder waard was geweest. In het pompeuse geflonker van de hofkostumes, temidden van het hoofsche ceremonieel, de grootmeesteresse met het kindje voorzichtig in de armen, en de Kamerheeren, die de slippen over haar schouders heen heel zoetjes en behoedzaam tipten.

En in den illusteren stoet werd Hare Koninklijke Hoogheid zoo heel stillekens gedragen naar den zetel vlak naast den preekstoel. Daar nam de grootmeesteresesse, die slechts oogen voor het Kindeke had, plaats, en begon toen het Prinsesje zachtjes te wiegen, wijl het oolijk met de vuistjes spartelde, en misschien heel onceremonieele geluidjes wilde kraaien.

Toen sprak de predikant het voorbereidend gebed uit. En 't was of de Koningin telkens vooruit kwam in haar leunstoel, neigend naar Juliana, haar Kindje, tot weldra voor de ouders het oogenblik kwam om op te staan, en mevrouw Groeninx van Zoelen, met een diepe reverence het Kindje neerlegde in Moeders lang reeds toegehouden armen. Tusschen de vorsten en hofdignitarissen in, bij het doopvont, stond indrukwekkend de slanke figuur der verpleegster in haar zwarte gewaad, zwart gesluierd, onder den stemmigen hoed het bleeke gelaat.

Daarna boog eerst de Koningin, toen de Prins, zich over hun kindje en drukten het een kus op het voorhoofd. De Koninlijke Moeder hield zelf haar kind ten doop terwijl onder het uitgieten van het water de Predikant sprak „Juliana, Louise, Emma, Marie, Wilhelmina, ik doop u in den naam des Vaders, des Zoons, en des Heiligen Geestes".—

En zoo allerliefst opgetogen heeft de Koningin toen haar dochtertje dichter tegen zich aan gedrukt, en het niet meer afgestaan; het in haar armen gehouden, terwijl zij alleen zat toen de geheele schare opstond en Prinses Juliana toezong: „Dat's Heeren zegen op u daal", het bij zich gehouden op haren schoot, gedurende het dankgebed, waarbij heel de gemeente meebad voor het heil der kleine prinses en onder het zingen van den slotpsalm:

„Die gunst heeft God Zijn volk bewezen......"

Vervolgens werd eerst weder het Prinsesje uitgeleid en daarna onder plechtig koraalgezang het Koninklijk Paar en de vorstelijke verwanten.

Bij den terugkeer van den stoet naar het Koninklijk paleis weerklonken wederom luide hoera's, die zich voortplantten langs de menschenrijen, die aan weerszijden van den weg geschaard stonden; hoera's, die tot een blij gejubel werden, telkens weer als mevrouw Groeninx van Zoelen het Koninklijk Kindeke verhief, om het volk beter te laten zien. Ook de Koningin en de Prins werden luide en hartelijk toegejuicht.

Vóór het paleis had een demonstatie plaats, zóó geestdriftig, zóó indrukwekkend, dat zij tot een onvergetelijk oogenblik werd voor de duizenden, die daar op 't voorplein en aan den ingang van de Paleisstraat waren.

Korten tijd daarna, n.l. nadat het Koninklijk Echtpaar het paleis was binnengegaan, verscheen de Koningin, met de Prinses op den arm, en de Prins vóór een der ramen. Het volk was niet meer te houden en stroomde tot vlak vóór den ingang van het paleis toe. Luide toejuichingen gingen uit de menschenmassa op, totdat daar opéens als uit één mond door die duizenden het „Wilhelmus" werd aangeheven.

Van den Haagschen toren, het raadhuis en andere openbare gebouwen alsmede van enkele particuliere woningen werd gevlagd.

Er is een enkel klein ongeval geschied. In de Paleisstraat had een der huzaren, die aldaar geposteerd was, zijn paard niet in de hand, waardoor het paard terugdeinsde en tegen het rijtuig der Koningin terecht kwam met een schok die de paarden voor het Koninklijk rijtuig schichtig maakte.

Tengevolge daarvan waren de dieren bij aankomst aan de kerk onrustig, met het gevolg. dat zij niet zoo spoedig als anders tot stilstaan waren te brengen en het rijtuig in aanraking brachten met de voorafgaande koets.

Daartoe bleef het ongeval beperkt, zoodat het dus van geen beteekenis was.

Minister Kolkman was bij de plechtigheid niet aanwezig. Z.Exc. was door ongesteldheid verhinderd.

De zanghulde aan de Koningin.

Dinsdagnamiddag, 8 Juni, heeft de Haagsche burgerij de feestelijkheden ter eere van de geboorte van het prinsesje besloten met de aangekondigde zanghulde aan H. M. de koningin in het uitgestrekte, aan duizenden plaats biedenden Malieveld.

De koninklijke loge was op koninklijke wijze gedrapeerd. Vijf zetels stonden daar gereed om de vorstelijke personen te ontvangen.

Vóór deze loge had het zangerskoor plaats genomen. Het was 2500 personen sterk en werd gevormd door verschillende zangvereenigingen uit de residentie, terwijl enkele muziekkorpsen hun medewerking verleenden. In het midden van dit leger van zangers stond kalm en fier de muziek van de huzaren.

De generalissimus der zangers, de bekende H. M. van 't Kruys, die de door den heer P. Landsman gedichte cantate op muziek had gezet, stond reeds geruimen tijd op z'n vier meter hoogen dirigeerstoel.

Vol spanning en verlangen zag de ontzaglijke menschenmassa naar de vorstelijke personen uit. In de nabijheid der koninklijke loge merkte men verschillende autoriteiten op, waaronder de burgemeester, de commissaris der koningin in Zuid-Holland en de commandant van het veldleger generaal Kool.

Kwart voor elven schetterde het „Wilhelmus" uit de koperinstrumenten ter eere van de prinses von Wied met haar dochter, die het terrein binnenreden, — de prinses een statige, vriendelijke verschijning en haar dochter een bekoorlijke, innemende figuur. Zij werden eerbiedig door de autoriteiten begroet en ontvingen keurige bouquetten.

Vijf minuten later klaterde weer het „Wilhelmus" over het veld. Daar was de koningin-moeder. Een hartelijk gejuich ging uit de menigte op, waarvoor koningin Emma vriendelijk dankte. Ook zij werd door de autoriteiten en het feestcomité ontvangen.

Weer even later deinde uit de verte een aangroeiend gejubel aan, voor de derde maal klonk het „Wilhelmus" en daar was dan eindelijk de koningin. Stormachtig werd zij toegejuicht. Zij droeg een keurig toilet van licht grijze zijde met blauw gekleurde en geweven randen afgezet en had een parasol bij zich. De prins was in generaals-uniform groot tenue.

Vlug stapte de koningin uit en trad op den burgemeester toe, die haar diep buigend begroette. Ook den anderen autoriteiten gaf zij de hand evenals de prins dat deed, en zij liet zich de heeren van het feestcomité voorstellen. In enkele woorden gaf de burgemeester zijn vreugde te kennen en zijn dank, dat koningin Wilhelmina deze aubade had willen aanvaarden.

Toen traden de koningin en de prins hun loge in. Met een vroolijken lach op 't gelaat, een pracht—bouquet van orchideeën in de hand, liep de koningin op haar moeder toe, en kuste haar. Vervolgens begroette zij de vorstinnen von Wied. Naast elkander, de koningin in het midden, namen toen de vorstelijke personen plaats.

Een teeken van jhr. Van Geen, de heer Van 't Kruys hief zijn dirigeerstaf op en daar stegen de eerste klanken der aubade in de zonnige lucht.

Achter elkaar, ordelijk en regelmatig, werd de cantate uitgevoerd. Met groote belangstelling werd door de vijf vorstelijke personen geluisterd. De koningin krijgt zoo langzamerhand den ouden blos weer op het gelaat.

Spoedig scheen de koningin het eenigszins frisch te vinden, want op een wenk van haar bracht haar adjudant een tijgervel, dat zij over de knieën legde.

De cantate eindigde met 't zingen van: „Al is 't Prinsesje nog zoo klein", dat vroolijk en frisch daverde over 't breede veld.

Toen liet de koningin den dichter en den componist in haar loge ontbieden, gaf hun haar tevredenheid te kennen en betuigde haar dank voor de gebrachte hulde. Ook de prins, de koningin-moeder en de prinsessen von Wied betuigden hun ingenomenheid.

Vervolgens klom de heer Van 't Kruys weer op zijn podium en plechtig werd het slotkoraal gezongen, dat aldus luidde:

Komt, danken we allen God,
Hij wilde ons heil bereiden;
Ons Vorst'lijk Huis, ons volk
Door Zijne trouw verblijden,
Hij schonk te Zijner tijd
Dit frissche jonge leven,
Beveelt het in Zijn gunst,
En wilt Hem eere geven.

Toen dit koraal was gezongen, stonden de koningin en de prins op en namen in hun loge afscheid van hun verwanten.

Stapvoets werd langs de tribunes gereden, van welke luide hoera's weerklonken. En dáár in het midden, op het plankier, bleef men thans heele maal niet meer ordelijk in rijen staan, maar vormden de dames en heeren — de zangeressen en zangers — een carré, dat het koninklijk rijtuig langzaam passeerde, om allen in de gelegenheid te stellen het koninklijk ouderpaar toe te juichen en toe te wuiven. Dat was, afgescheiden dan van den zang, niet het minst welgeslaagde moment van dezen feestelijken namiddag.

De muziekkorpsen hadden 't Wilhelmus ingezet, dat telkens weer werd herhaald bij het vertrek van de koningin-moeder en van de vorstin von Wied en haar dochter.

Des avonds om halftien werd op het Malieveld 't vuurwerk ontstoken, dat door prins Hendrik, omgeven door den commissaris der koningin, den burgemeester en generaal Kool, werd bijgewoond. Vlak voor de tribune van den prins werd de eerste vuurpijl ontstoken, die het sein gaf voor den aanvang.

En toen knetterde en vuurspatterde het van af den heelen diepen achtergrond van het onmetelijke veld, dat 't een aard had. Menigmaal zette het luchtvuurwerk het gansche Malieveld door hoog in de lucht outploffende magnesium-pijlen in een zilveren schijn.

Daverend werden toegejuicht de woorden „Oranje Boven", omgeven door een grooten lauwerkrans. Een alleraardigst effect maakte een giek, bemand met een 6-tal roeiers, die er lustig op los pagaaiden in de vuurzee. Bij het slotstuk laaide het enthousiasme weer op. Dit was dan ook werkelijk een prachtig, effectvol slot: het Nederlandsche wapen in kleuren met op bandelieren de woorden „Leve ons Prinsesje" en omgeven door bloemwerpende fonteinen, vurige zuilen met draaiende zonnen. Het Wilhelmus, door de muziek ingezet, werd door iedereen meegezongen.

Het vertrek van den prins, die vooraf aan 't feestcomité zijn hooge ingenomenheid met het welgeslaagde avondfeest had kenbaar gemaakt, geschiedde weer onder groote geestdrift die nog warmer zich uiten kon, omdat Z. K. H., thans langs een veel langeren weg dan hij gekomen was het feestterrein verliet. De juichkreten wilden niet verstommen. Het was de tot uiting komende hartelijke dank eener volksmenigte, die toonde te waardeeren het blijk van belangstelling, dat van de zijde der vorstelijke familie ook dezen avond weer aan het slot der feestelijkheden gegeven werd door 's prinsen komst te midden van de huldigende burgerij.

Bloemenhulde aan de Koningin.

De bloemenhulde van dames, die in Indië zijn geweest, Dinsdag middag 8 Juni aan H. M. de koningin na haar volledig herstel aangeboden bestond in den vorm van een inlandsch schuitje, praoe of bidar, versierd en beladen met bloemen, die voorkomen in ons Oostersch land.

Het schuitje 150 cM. lang, 40 cM. breed, en diep 20 cM., heeft een omwanding en een klein afdakje, bekleed met akar wangi; langs de wanden slingeren zich guirlandes, vervaardigd van die kleine grijze en roode, zwart gestipte pitjes, waarmee in Indië de kinderen vaak spelen, ze aanrijgen tot kettingen, armbandjes, enz. (sagah en andere pitjes.)

De versiering van den voorsteven van 't schuitje met het Nederlandsche wapen is eveneens van deze pitjes. Het schuitje draagt een wit satijnen zeiltje, met een W en de koninklijke kroon er boven, de Oranjewimpel in top, de Hollandsche vlag achterop. Het vaartuigje is beladen met fijne bloemen, la France-orchideeën, katja pirings (gardenia's), melaties, fijn groen; een geurige en kleurige vracht.

Dit bloemstuk ging begeleid van een schrijven op perkament, dat omrand is met een mooien, geteekenden en gekleurden sarong batik-patroon, caligrafie in kleuren.

Opgerold is deze oorkonde gewikkeld in goudgeel satijnen kleedje (setangan) met een randje van gehaakt gouddraad met koorden en kwastjes er aan, en dat aldus H. M. de koningin werd aangeboden, het geheel een apart, een Indisch karakter dragende, dat 't comité meende te moeten doen uitkomen.

De Antillen en de Vereenigde Staten.

De belangstelling, die reeds sedert geruimen tijd in de Vereenigde Staten werd aan den dag gelegd voor alles wat de eilanden in de West-Indische wateren betreft, is er niet minder op geworden, sedert de Unie zelve de doorgraving van de landengte van Panamá heeft ter hand genomen.

Een proefje van die belangstelling gaf de „Chicago Sunday Tribune" van 14 Maart ll. in een artikel over de West-Indische eilanden.

In den titel „ West Indies once princely islands" ligt reeds de tegenstelling opgesloten tusschen heden en verleden dier eilanden, welke het blad dan nog nader uiteen zet, om ten slotte tot de conclusie te komen, dat voor die landen nog slechts heil te verwachten is van de Sterrenbanier.

Het is niet de eerste maal, dat aldus het verlangen naar aanhechting dier eilanden in de Unie wordt te kennen gegeven. President Grant koesterde reeds plannen van annexatie of aankoop dienaangaande, doch hij moest die wegens de weinige instemming, die hij vond, laten varen.

Het oogenblik komt nu aan de „Chicago Tribune" voor, meer geschikt te zijn, om aan de verwezenlijking dier plannen te denken, nu de gevoelens in die landen, welke thans nog koloniën in die streken bezitten, zoo geheel anders moeten zijn dan weleer, toen de suiker-industrie daar bloeide en groote winsten afwierp.

Wat de Nederlandsche en Deensche Antillen aangaat, staan de zaken volgens het blad eenigszins anders, en curiositeitshalve geven wij de uitlatingen van het blad dienaangaande weer, waar deze bovendien ook niet van belang voor ons zijn ontbloot.

„Wat bevolking en handel betreft, zijn deze koloniën van weinig belang en zij kosten aardig wat geld, hetgeen voor de beperkte inkomsten dier landen een heelen lastpost uitmaakt. Zij zouden slechts waarde hebben voor eene wereldmacht, in staat om zich de voordeelen, welke die eilanden in sommige opzichten bieden, ten nutte te maken.

„De lieden, die te Berlijn en te Hamburg voortdurend wijzen op het nut, zoo uit politiek als handels-oogpunt, van bezittingen in de Caraïbische Zee, hadden het volkomen bij het rechte eind, dat indien de Duitsche vlag over St. Thomas en St. Croix, Curaçao en Margarita zou waaien, de strategische positie van Duitschland in die wateren even sterk zou zijn als die van de Vereenigde Staten en sterker dan die van Engeland, dat zijne stellingen koos en wel buitengewoon goed koos...... in den tijd der zeilschepen......

„De Nederlandsche en Deensche koloniën worden dus met verlies bestuurd, 'n leelijk geval, maar de politieke toestand eischt, dat de betrokken regeeringen het doen voorkomen, alsof ze met liefde het geld in de Caraïbische Zee werpen, en dat is nog treuriger. Beide regeeringen willen het tijdstip zoo lang mogelijk verschoven zien, waarop de quaestie van de eindelijke bestemming dezer eilanden zal worden opgelost. De staatslieden te 's-Gravenhage weten misschien beter dan wij, of ten minste meer in bijzonderheden, hoe verlangend men te Berlijn is naar het bezit der eilanden, dat onmisbaar moet worden geacht, indien werkelijk de toekomst van Duitschland op het water zou liggen, gelijk keizer Wilhelm betoogde.

„Niet in staat om afstand te doen van wat eens winstgevende plantages waren, maar nu nog slechts duur speelgoed is — niet ten behoeve van Duitschland, omdat zulk een stap als een inbreuk op de Monroeleer zou worden aangemerkt en zeer zeker een casus belli zou opleveren, en niet ten onzen behoeve omdat Duitschland het leven te huis haar dan onbehagelijk zou kunnen maken en dit waarschijnlijk ook zou doen — zullen de regeeringen te 's Gravenhage en Kopenhagen waarschijnlijk voortgaan, met de West-Indische rekeningen zoo vriendelijk mogelijk te voldoen, totdat de tijd zal zijn gekomen voor een algemeene vereffening tusschen de mogendheden, als het gevolg van een oorlog of van het ontwakend zelfbelang."

Wij hebben gemeend deze uiting in een Amerikaansch blad niet onopgemerkt te mogen laten voorbijgaan, daar het ons niet onwaarschijnlijk voorkomt, dat zijne denkbeelden omtrent de gevoelens van Nederland ten opzichte van zijne West-Indische eilanden in de Vereenigde Staten en wellicht ook elders kunnen worden gedeeld, hoezeer die ook door de feiten worden gelogenstraft.

Nederland heeft, dunkt ons, door zijne houding in het Venezolaansch conflict genoegzaam getoond, dat het zijn eiland-bezit ginds niet beschouwt als een lastpost, waarvan het zich hoe eer hoe liever zou willen ontdoen, maar als stukjes Nederlandschen grond, waarvoor het bereid is alle mogelijke offers te brengen, om de belangen van hen, die daar onder de Nederlandsche vlag leven, te verdedigen en te bevorderen.

(Handelsb.)

Ingezonden stukken.

IETS OVER DE "Gebruiksbelasting".

Ofschoon ik gewenscht had de belastingquaestie niet meer aan te roeren, komt het mij heel noodzakelijk voor óók iets aangaande de gebruiksbelasting te zeggen. Opnieuw heerschte er groote ontevredenheid onder ons volkje, wat heel natuurlijk is, in aanmerking nemende de stiefmoederlijke wijze waarop het behandeld werd ten aanzien van de uitvoering dier Verordening.

Indien de grondbelasting motieven tot klagen heeft gegeven, wel nu, dan heeft men met de gebruiksbelasting nog ernstiger reden om niet content te zijn en wij moeten zoo lang klagen totdat onze stem gehoord wordt. Ons arm volkje wordt door deze belasting uitgeperst op eene zeer onrechtvaardige wijze!!

Bij voorbeeld: „Van de belastbare huurwaarde der gebouwen, die bergplaatsen, regenbakken en lokalen dienende tot winkels hebben, werd er niets afgetrokken; noch voor de bergplaatsen, winkels, regenbakken, enz:, terwijl de belastbare waarde derzelve in *de grondbelasting* (afgeleid van de opbrengstwaarde) berekend werd met in achtneming van ieder *gebouw met zijne aanhoorigheden.*

Slechts een paar aanslagen waren in dat opzicht goed.

2e. Onbruikbare piano's (welke, behalve voor pronkstuk, voor niets anders kunnen dienen) werden óók in de belasting aangeslagen

Paarden *die kreupel, blind, oud en zwak* zijn, *die zoo goed als voor niets dienen,* zijn in de belasting aangeslagen, eenige voor f 20.— en andere voor f 10.— Paarden, die doorgaans en hoofdzakelijk worden gebruikt in

een bedrijf van planter en waarvoor men volgens art. 22 van de gebruiksbelastingverordening *slechts f 10 moet betalen*, zijn aangeslagen voor f 20. Paarden en muilezels, die uitsluitend *tot goederenvervoer*, met kennelijke daarvoor ingerichte voertuigen gebezigd, en andere *welker laatste melktand* nog *niet* vervangen is door een *snijtand*, zijn óók aangeslagen, sommige voor f 20.— en andere voor f 10.—, terwijl zij vrij van belasting zijn volgens art. 19 van gemelde verordening !!

Is dit nu eene dwaling van de Commissie van aanslag? Of heeft de Ontvanger, als voorzitter van dat lichaam, dit werk op zijn eigen houtje gedaan? Eén ding weet ik zeker, en dat is: dat de Ontvanger al de eigenaren van paarden en muilezels, die buiten de stad wonen, heeft laten waarschuwen om aangifte van hunne paarden, enz. ten zijnen kantore te komen doen, ten einde in de belasting te worden aangeslagen en, dat naderhand gebleken is, dat van die aanslagen de meeste niet overeenkomstig met de gedane opgaven zijn uitgekomen.

Waren die aangiften dan niet aannemelijk? Hebben die menschen dan gelogen? Waarom werd aan hen de moeite gegeven om aangifte te komen doen en om naderhand hunne aangiften niet in aanmerking te zien nemen? Zij hebben nu volkomen gelijk om tegen hunne aanslagen bezwaren in te dienen. Ik geloof, dat zij behoorlijk hadden moeten worden aangeslagen volgens hunne eigene *opgaven* en *niet* volgens de meening van de Commissie of van den Voorzitter. Want, worden die paarden of muilezels vermoedelijk voor een doeleinde anders dan dat opgegeven bij de aangifte gebezigd, dan moeten de ambtenaren, die belast zijn met het opsporen van overtredingen, zulks nagaan. De Commissie of de Voorzitter daarvan, mag in geen geval het doeleinde, waarvoor iemand zijn paard bezigt bepalen, indien behoorlijke aangifte door den eigenaar daarvan is gedaan. Wordt het andersom gedaan, dan is de aanslag verkeerd.

Bij het opschrijven schoot mij te binnen het volgende, wat ik uit goede bron te weten ben gekomen en, ofschoon het geen betrekking heeft op de gebruiksbelasting, wil ik het eventjes aanhalen.

Een zekere landbouwer werd in de grondbelasting-aangeslagen wegens gebouwden eigendom, dien hij niet bezit. Hij had wel een stuk gronds in *huur* van het Bestuur gevraagd, maar had toen het gevraagde terrein nog niet gekregen. Volgens mijn zegsman, ging die man met zijn aanslagbillet bij den Ontvanger om hem te vragen of die aanslag eene vergissing was. De zaak werd dadelijk onderzocht, men vond uit, dat het een abuis was en toen de man reeds bij zich zelven dacht, dat hij vrij was van die belasting, werd hem gezegd als een troostend en gunstig antwoord: „Wel, kom dit jaar maar betalen en het volgend zal u vrij zijn." De man verwijderde zich daarop zeggende: *Meneer, ta bon.*" [Meneer, 't is goed.)

Is dit nu eene rechtvaardige wijze, waarop men iemand, die zijne rechten komt verdedigen van zich moet afschepen?

Op deze wijze zijn een paar menschen in de grondbelasting aangeslagen. Ik laat over aan het publiek om hier over te oordeelen.

Ik hoop spoedig eene wijziging in deze belastingen te zien en alvorens met dit schrijven uit te scheiden, breng ik een hartelijk woord van dank aan den heer Redacteur voor de verleende plaatsruimte in zijn geacht blad.

L. O. LAMPE.

Aruba, 17 Juni, 1909.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Havennieuws.

Van 16—30 Juni liepen onze haven binnen:

Stoomschepen	11
Goeletten	25
Bijlanders	26

Totaal 62 schepen, makende met de 69 der eerste twee weken voor de geheele maand 131 schepen.

Dit getal bedroeg in de maand Juni van

1906	69
1907	134
1908	90
1909	131

Hr. Ms. Utrecht

1 Juni van hier vertrokken, is 5 Juni voor Paramaribo ten anker komen liggen. Over een paar weken komt het stationschip weder hierheen.

UIT DE OUDE DOOS.

Het vergaan van de Mediator
Vijf en twintig jaar geleden op 5 Juli 1884.

In den eersten jaargang der Amigoe lezen wij:

Zaterdag, den 5 Juli, was Curaçao getuige van eene ramp, die wegens hare vreeselijkheid tot nu toe eenig is in de geschiedenis van zijn haven- en loodswezen. Aan de „Kleine Klip" lag het groote Engelsche stoomschip „Mediator" van de Harrison-lijn, rijk geladen met Europeesche, Amerikaansche en Curaçaosche goederen en geheel gereed om tegen den avond hare reis naar Sabanilla te aanvaarden.

Omstreeks twee uren van den middag werd de „Thuringia" van de lijn Hamburg-Amerika binnengeloodsd, maar hield nog, ondanks haar achteruitstoomen, met zulk een vaart op de Engelsche vrachtboot aan, dat een botsing niet meer te vermijden was en weldra, onder een donderend gekners, laatstgenoemde boot aan de stuurboordzijde, beneden hare waterlijn, aangevaren, doorboord werd. De „Thuringia" had niets geleden, en zag haar slachtoffer onmiddellijk tot op weinige voeten beneden het dek wegzinken.

Oogenblikkelijk liet men op het zinkende vaartuig den stoom ontsnappen. Een zestigtal werklieden, geholpen door eenige manschappen der equipage trachtten zooveel mogelijk van de kostbare lading te redden. De goederen, die hier op Curaçao waren ingenomen, werden alle binnen een entrepôt in veiligheid gebracht. Maar eensklaps hoorde men weder, om half vijf, den stoom met schel en pijnlijk geluid ontvliegen: „E ta agoniza", mompelde de menigte, en inderdaad was de „Mediator" haar laatste oogenblik nabij gekomen; want een paar uren daarna maakte het schip eenige zeer bedenkelijke bewegingen: plotseling gleed het van de rots, waar het een steun op gevonden had, meer naar het midden van de haven, en in minder dan een minuut werd de kolossale stoomboot door de wateren verzwolgen. Vreeselijk was de indruk, dien honderden toeschouwers op dat oogenblik ondervonden. Vijftig of zestig werklieden waren nog aan boord en grootendeels in het ruim, toen het vaartuig op het punt was de diepte in te gaan. Kinderen, vrouwen en mannen zelfs, huiverden, schreiden, en gilden het uit van ontzetting, toen zij van de kade af, getuigen waren van den strijd-om-het leven dier velen, welke nog aan boord werkzaam waren. Met wilden angst en den doodschrik op het gelaat vlogen dezen naar boven door de huilende golven steeds dreigend achtervolgd; op en door elkander wierpen zij zich over de verschansing, en, God zij dank, dat er geen menschenlevens mede gemoeid werden.

Het vaartuig zelve was reddeloos verloren. Door eene opening van 8 voet lengte bij een breedte van 2 of 3 voeten, drong de zee met bulderende stooten ruim en binnendek door: ging een korten maar hevigen strijd aan met de vuren: rook en damp wentelden zich in dikke, beurtelings zwarte of hagelblanke wolken, uit de wielende golven omhoog, terwijl gloeiende kolen en ziedend water den schoorsteen uitvlogen; en weldra was de „Mediator" in de diepte verdwenen.

De Draadlooze.

Zooals bereids is aangekondigd, werd het walstation op 1 Juli ten gerieve van het Publiek opengesteld bij wijze van proef.

Nu hopen wij maar één ding.

Dat de beslissing, of dit walstation kan blijven, of zal moeten worden afgebroken, toch in ieder geval niet afhange van deze proef

Op dit oogenblik zijn nog slechts een paar booten, die onze haven aandoen, van een Marconi-toestel voorzien. Het walstation zal dus gedurende deze proefmaand niet bijster druk bezocht worden door het publiek.

Men leide daar nu echter niet uit af, dat derhalve het walstation voor handel en scheepvaart op Curaçao overbodige weelde is. Op het oogenblik misschien, maar later is het volstrekt noodzakelijk.

Nu het station er eenmaal staat, zou het jammer wezen het weer af te breken. Binnen eenige jaren zullen de meeste groote schepen van een draadlooze voorzien zijn, en tegen dien tijd zal het walstation op Curaçao onmisbaar blijken.

Als het er dan nog niet is, zal het zeker moeten worden opgericht volgens de dan van kracht zijnde internationale voorschriften.

Laten wij in dit eene punt onzen tijd nu eens vooruit zijn!

Of liever, laat het walstation het gelukkige begin zijn van de vele verdere voorbereidingen, welke nog volgen moeten om onze haven in staat te stellen een aantrekkingspunt te kunnen vormen voor het groot scheepverkeer, na de opening van het Panamakanaal te verwachten.

Van het groote nut der draadlooze voor onze Marine, en voor het reddingswezen bij zeerampen, spreken wij nog niet eens.

De Raad van Bestuur.

Bij Koninklijk Besluit werd Dr. H. Ferguson benoemd tot lid van den Raad van Bestuur.

Wij wenschen Dr. Ferguson van harte geluk met deze onderscheiding en verheugen ons er over, dat ditmaal niet een der hooge Nederlandsche ambtenaren, die slechts tijdelijk in de Kolonie vertoeven, werd aangesteld. Wij bezitten in Dr. Ferguson een lid, dat de kolonie door en door kent en hart heeft voor de bewoners: een lid volkomen bevoegd om werkelijk advies uit te brengen bij het Bestuur in het belang van het algemeen.

Om de redenen door onzen geachten Collega *El Imparcial* in zijn nummers van Dinsdag ll. en van gisteren ontwikkeld, kunnen wij het ons echter zeer goed voorstellen, dat de Israelieten zich bij deze benoeming gepasseerd achten.

Gepromoveerd.

te Leiden tot arts de Heer A. C. W. Lionarons, geboortig van Paramaribo.

Dankbetuiging.

De directeur van 't Kabinet der Koningin deelt in de 10 Juni ll. verschenen Staatscourant mede:

„Hare Majesteit de Koningin heeft mij opgedragen om, door middel van de Nederlandsche Staatscourant, den hartelijken dank te betuigen van Hare Majesteit en van Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins der Nederlanden, Hertog van Mecklenburg, voor de talloze gelukwenschen, welke Hoogst Dezelven mochten ontvangen uit het vaderland, zoowel als uit de overzeesche bezittingen en uit het buitenland, bij gelegenheid van de voorspoedige geboorte van Hoogst Derzelver Dochter."

M. de Leao Laguna.

Zaterdag ll. was het den Weleerwaarden heer M. de Leao Laguna, voorlezer en predikant bij de Ned. Herv. Isr. gemeente alhier, gegeven gedachtenis te vieren van den dag, waarop hij vóór 25 jaar die ambten aanvaardde, alsmede van dien, waarop hij vóór 40 jaar in den echt werd verbonden.

Den jubilaris vielen bij die gelegenheid van verschillende zijden zeer vele blijken van belangstelling, sympathie en waardeering ten deel.

Wij wenschen hem van harte geluk met het tweevoudig jubelfeest, dat hij en de zijnen het voorrecht mochten genieten, in welstand te vieren.

De Vrijmoedige.

Regenval.

Gedurende de maand Mei.

		mM.
Fort Amsterdam		3,7
Plantage	Savonet	—
„	Knip	0
„	Klein Sta. Martha	13,2
„	Siberie	33,5
„	Cas Chikitoe	2,4
„	Gr. St. Joris	0
„	Fuik	0
	Hoffi abao	2,5
	Sta. Rosa	0
	Beckenburg	1.7
„	Noordkant	7.5

Gelukkig zijn weer een paar buitjes ons dezer dagen komen verfrisschen. Op Bonaire schijnt het echter harder geregend te hebben dan hier.

Zondag, 20 Juni viel er op Rincon 45 mM. De tankis die droog stonden zijn nu weer vol. Op de Playa viel maar 11 mM.

Nederlandsche Kamer van Koophandel in Amerika.

In dank ontvingen wij het zesde Jaarverslag, waarin ook een beschrijving voorkomt over de haven van Curaçao.

De Heer T. Greidanus, secretaris, verzoekt ons te willen mededeelen, dat voor belangstellenden exemplaren van dit verslag kosteloos beschikbaar zijn bij den Agent der K. W. I. M. alhier.

Wij zullen hier en daar eenige grepen doen in dit Verslag en beginnen met het waarschuwend woord tot allen die zich naar Amerika willen begeven om

Betrekkingen in de Ver. Staten.

te zoeken, waarbij wij speciaal doelen op die landgenooten, die verwachten eene kantoorbetrekking in New York te verkrijgen na hunne aankomst in Amerika.

„Het wil ons toch voorkomen dat vele jonge mannen die den kantoorkruk in Holland vaarwel zeggen in de hoop in dit land hunne positie te kunnen verbeteren, te hooge verwachtingen hebben van de salarissen die hier voor dergelijke posities geldende zijn, en welke toch werkelijk tot de slechtst betaald wordende klasse van betrekkingen behooren. Bovendien, zoo lang de algemeene economische toestand niet verandert, is er weinig vooruitzicht dat een nieuw aangekomene reeds aanstonds eene positie vindt.

Velen blijven gedurende maanden zonder werk en indien zij niet komen, voorzien van voldoende fondsen om deze periode van werkeloosheid door te kunnen maken, volgt dikwijls groote ontbering. Gedurende het afgeloopen jaar zijn zoovele gevallen van gebrek lijden onder de aandacht der Kamer gekomen, dat zij zich verplicht gevoelt meerdere bekendheid omtrent de bestaande omstandigheden te moeten verspreiden, ten einde meerdere teleurstellingen te voorkomen.

Wanneer landgenooten, al of niet voorzien van introductie-brieven, zich tot de Kamer wenden, is zij steeds bereid hen met raad ter zijde te staan en hen wenken te geven op welke wijze te werk te gaan om eene betrekking te verkrijgen, of wel hen door middel van introductiebrieven voort te helpen, wanneer het een specialen tak van bedrijf betreft, waarbij leden of vrienden der Kamer geïnteresseerd zijn.

Bestaande toestanden te dezen opzichte zijn echter verre van bevredigend en zal de Kamer gedurende het volgend boekjaar trachten te onderzoeken in hoeverre het mogelijk zal zijn verbindingen aan te knoopen en voeling te houden met andere centra van Hollanders in de Vereenigde Staten, met het oogmerk opgave te ontvangen van vacatures op andere plaatsen, bij welke het meer van speciaal belang is dat de candidaat van Hollandsche nationaliteit is, dan dat dit het geval is bij het solliciteeren naar eene betrekking in New-York."

A. N. V.

De groep „Nederlandsche Antillen" hield Donderdagavond ll. een hoogst belangrijke algemeene vergadering.

De opkomst der leden was echter niet zoo talrijk, als men had mogen verwachten. Wij telden er slechts 24.

Ook de Hoogedelgestrenge Heer Gouverneur, vergezeld van zijn adjudant, woonde de vergadering bij.

Nadat de Voorzitter, de Heer H. P. de Vries, de vergadering had geopend en allen welkom geheeten, bracht de Secretaris een zeer uitgebreid en uitstekend opgesteld verslag uit over de gelden aan onze Groep gezonden tot leniging van den algemeenen nood gedurende de Venezolaansche crisis.

Dit verslag zal gedrukt worden en ook aan de talrijke milde gevers worden toegezonden.

Tot nazien en goedkeuring der rekening en verantwoording werd door den Voorzitter benoemd een commissie van drie leden bestaande uit de Heeren Zwijsen, Forbes en Momon Maduro, die allen deze opdracht aanvaardden.

Het tweede punt der agenda was de oprichting van een ondersteuningsfonds uit de gelden welke nog ontvangen werden, nadat de Venezolaansche crisis reeds beëindigd was en de grootste nood onder de bevolking reeds geleden. Het Bestuur der Groep „Ned. Antillen" was op dit hoogst praktisch denkbeeld gekomen, doordat de Heer Edwin Senior bij overmaking van een aanzienlijk bedrag, in Hamburg voor Curaçao bijeengegaard, het Bestuur namens de gevers machtigde, deze gelden, die misschien wat te laat zouden komen, te bewaren om later te besteden bij terugkeerende algemeene armoede.

De Voorzitter stelde voor uit de leden een commissie te benoemen om statuten voor deze onderafdeeling van het Algemeen Nederlandsch Verbond te ontwerpen en gaf in groote trekken aan op welke bizonderheden de ontwerpers, volgens het Bestuur, zouden hebben te letten.

Op zijn vraag of de vergadering met dit denkbeeld instemde, stond de Heer van den Donk op, om der vergadering voor te stellen, als dank aan het Groepsbestuur voor de vele moeiten bij het uitdeelen der gelden genomen, en als hulde aan de kranige wijze waarop dit was geschied, 't ontwerpen dezer Statuten geheel aan het Bestuur over te laten. Het Groepsbestuur had nu eenmaal reeds langer over dit fonds nagedacht en zat er beter in dan een der leden.

Mijnheer van den Donk verzocht allen, die met hem instemden, als blijk van hun instemming zich van hunne zetels te willen verheffen.

De geheele vergadering stond op, behalve de Heer Querido.

De Voorzitter bedankte de vergadering voor dit buitengewoon bewijs van vertrouwen, maar wilde deze hulde slechts aanvaarden onder uitdrukkelijk beding, dat later de ontworpen statuten, artikel voor artikel, aan de goedkeuring der Algemeene Vergadering zal worden onderworpen en breedvoerig besproken.

De Heer Querido vroeg nu het woord om te verklaren, dat ook hij zeer zeker instemde met de algemeene hulde aan het Groepsbestuur gebracht, maar toch was blijven zitten, omdat hij meende, dat het voorstel van den Voorzitter reeds te ver was gegaan. Vóór dat het ontwerpen der Statuten besproken had kunnen worden, had moeten zijn uitgemaakt, of de Vergadering instemde met het voorstel van het Bestuur om de overgebleven gelden te gebruiken tot stichting van een ondersteuningsfonds. Hierover had de vergadering zich nog niet uitgesproken; en dit moest toch allereerst geschieden.

De Voorzitter beaamde de opmerking van den Heer Querido en verzocht derhalve de vergadering zich wel te willen uitspreken. De geheele vergadering stond wederom op zonder een enkele uitzondering.

De Heer Zwijsen verzocht om zoo in het algemeen de plannen te mogen vernemen omtrent dit ondersteuningsfonds.

De Voorzitter oordeelde het beter te wachten tot die plannen tot volle rijpheid waren gekomen, en gaaf en afgerond neergelegd in de Ontworpen Statuten, die dan gemakkelijker en minder vaag aan de vergadering zouden kunnen worden voorgelegd.

De Eere-voorzitter, de HEG. Heer Gouverneur, meent het meer in het belang, der goede zaak toch althans iets omtrent het fonds, al zij het dan ook zeer algemeen, te zeggen.

Hierop zegt de Voorzitter, dat bepaalde vaststaande plannen nog niet gevormd zijn, maar dat het Bestuur bij onderlinge besprekingen zich de zaak als volgt heeft gedacht:

Het kapitaal zelf zal niet zonder toestemming van een algemeene vergadering mogen worden aangesproken, het bestuur van het fonds blijft echter bevoegd om zoo dikwijls als het noodig wordt geoordeeld, van de gekweekte rente uitdeeling te doen aan noodlijdenden. Het doel zal wezen, om, zoo mogelijk, het kapitaal door aangekweekte rente en eventueele giften te vergrooten tot een flink bedrag, dat jaarlijks voldoende rente zal afwerpen om in voorkomende buitengewone nooden de armen te kunnen helpen.

Er is zelfs in het bestuur een voorstel gedaan om, als het kapitaal tot een bepaald bedrag gestegen is, de overschietende renten aan te wenden tot het stichten van studiebeurzen. Maar alles hangt nog te veel in de lucht.

Het beheer zal gevoerd worden door een afzonderlijk bestuur, afgescheiden van het Groepsbestuur. Wel zullen eenige bestuursleden der Groep ook daarin zitting nemen, maar verder zal het bestuur door de Algemeene vergadering worden gekozen.

Hierna kwam het derde voorname punt der agenda in behandeling, namelijk het antwoord van het Hoofdbestuur op de vraag, door de Groep „Ned Antillen" voorgelegd: Of het op den weg der Groep ligt te ijveren voor het kiesrecht op Curaçao.

De voorzitter leest den brief voor door het Groepsbestuur aan het Hoofdbestuur verzonden, waarin verzocht wordt om een eenigszins breedvoerig antwoord.

Dit antwoord bleef tot dusverre uit. Alleen uit het verslag der vergadering van 27 April te Dordrecht gehouden, voorkomende in *Neerlandia*, weet het Groepsbestuur, dat het Hoofdbestuur de vraag in ontkennen den zin heeft beantwoord door verwijzing naar art. 4 der Statuten, aldus luidende:

„Het Verbond staat open voor een ieder, die het wenscht te steunen.

Het kent kerkelijke noch staatkundige partij."

Na deze inleiding van den Voorzitter vroeg de Heer Querido het woord om zijn bevreemding uit te drukken over de houding van het Hoofdbestuur tegenover het Groepsbestuur. Niet eens een brief tot antwoord. Men moet de beslissing maar lezen in het orgaan van het Verbond. En de beslissing wordt medegedeeld zonder vermelding van een enkel bewijs waarop zij steunt.

De bewijsgronden niet kennende, verklaart spreker zich niet eens met de beslissing van het hoofdbestuur; volgens hem sluit het ijveren voor kiesrecht op Curaçao geen politiek in. Een man van gezag, Goeman Borgesius, heeft dezer dagen nog ver-

klaard, dat in het kiesrecht een opvoedende kracht ligt, voor dit recht te ijveren is medewerken tot meerdere algemeene ontwikkeling der bevolking, wat zeer zeker ligt op den weg van het Verbond.

De Heer VAN DEN DONK verklaart niet te kunnen begrijpen, hoe de heer QUERIDO nog twijfelen kan, of met het ijveren voor kiesrecht ook politiek gemoeid is. Het kiesrecht is immers een politiek recht.

En politiek verdeelt. Bij de geboorte der Prinses was geheel het Nederlandsche volk één, maar niet zoodra begon men weer met de politiek, of er kwam twist en tweedracht. Het Algemeen Nederlandsch Verbond is een band die ons allen broederlijk samenbindt, het Verbond is als een eerste trede van den Koninklijken troon, waar om heen wij allen eensgezind geschaard staan. Brengt men politiek in den bond dan verstrooit men en brengt scheiding.

De Heer QUERIDO meent, dat de grootste staathuishoudkundigen het er nog niet over eens zijn, of het kiesrecht een politiek dan wel een natuurrecht is. Wij behoeven de zaak dus niet als uitgemaakt te beschouwen en het als politiek te gaan veroordeelen. De opvoedende kracht, de algemeene ontwikkeling, welke er het gevolg van zullen zijn, kunnen door een ieder worden bevorderd.

De Heer VAN DEN DONK antwoordt, dat ook mannen van aanzien en gezag, o. a. in de *Vragen van den Dag* het volstrekt nog niet eens zijn over de vraag, of het kiesrecht wel dienstig wezen zal en nuttig werken voor Curaçao. Nog meerderen vragen zich af, of Curaçao wel rijp is voor het kiesrecht.

De Heer QUERIDO betreurt het, dat zulk een vraag nog gesteld kan worden. Dan is de bevolking van Curaçao, met hare beschaving en ontwikkeling in nog slechter conditie, dan een arme straatveger in Europa.

De Heer VAN DEN DONK wijst er op, hoe deze uitlating bewijst, dat wij reeds midden in de politiek verzeild raakten.

De Heer LANSBERG meent, dat de quaestie als beëindigd moet beschouwd worden. De vorige algemeene vergadering besloot de beslissing aan het Hoofdbestuur over te laten, die beslissing is gevallen, dus heeft men er zich bij neer te leggen.

De Voorzitter meent, dat 't Groepsbestuur afzonderlijk in deze niets zal kunnen uitrichten, maar willen wij, als praktische mannen, iets bereiken, dan moeten wij vooral in dit punt samenwerking zoeken met het Hoofdbestuur. Het zal echter wel onmogelijk wezen het Hoofdbestuur af te brengen van het eenmaal ingenomen standpunt. Spreker raadt aan de voorstanders van het kiesrecht aan, individueel, ieder voor zich, er voor te ijveren, zooveel het hem goeddunkt maar buiten de Groep om, daar de Groep niet in kan gaan lijnrecht tegen het hoofdbestuur.

De Heer QUERIDO herhaalt hierop nogmaals, dat de Groep geen officieel antwoord van het Hoofdbestuur heeft ontvangen, en de beslissing in *Neerlandia* zonder bewijsgronden wordt medegedeeld. Zoo de Groep nu bij dit besluit zonder bewijs zich neerlegt en een lijdelijke houding gaat aannemen, zullen wij veel op marionetten gelijken. Spreker ziet daarom volstrekt niet in, dat wij niet mogen ingaan tegen de beslissing van het Hoofdbestuur.

De Voorzitter verklaart, dat het Groepsbestuur zich werkelijk ook eenigszins verwonderd heeft geen enkel schrijven van het Hoofdbestuur te hebben mogen ontvangen na zoo dringend om eenig uitvoerig antwoord verzocht te hebben. Spreker is echter geheel en al overtuigd, dat dit verzuim van het Hoofdbestuur steunt op een vergissing, die misschien spoedig zal worden opgehelderd.

De Heer VAN DEN DONK meent, dat men er toch niet uitvoerig over behoeft te redeneeren, of de quaestie geen politiek brengen zal in den bond. Het Hoofdbestuur kan daarover niet in discussie treden zonder zijn eigen wezen aan te tasten.

De Heer SUTHERLAND is van oordeel, dat het Hoofdbestuur correct heeft gehandeld door te antwoorden in het officieel orgaan van het Verbond de beslissing steunt wel degelijk op een bewijs, namelijk op art. 4.

De Heer WAHLEN gaat zelfs nog verder en meent, dat het Hoofdbestuur, geen uitgebreid antwoord zenden kan, want dan zou, dit antwoord een politiek moeten behandelen en derhalve ingaan tegen de beginselen van het Verbond. Het hoofdbestuur heeft dus met als antwoord slechts te verwijzen naar artikel 4 geen verzuim begaan, maar het verzuim ligt aan onzen kant, toen wij iets voorstelden, wat zoo duidelijk tegen de statuten is. De vraag ter beslissing aan het Hoofdbestuur voorgelegd, getuigt van onkunde van onze eigene beginselen.

Hierop verzocht de Heer QUERIDO de vergadering te laten beslissen over de volgende vraag: Is het ijveren voor kiesrecht reeds politiek?

Wordt deze vraag ontkennend beantwoord, dan mag de Groep zich ook met de propaganda voor kiesrecht bezighouden.

De Heer ZWIJSEN wijst er op, dat men nooit voor het kiesrecht in het algemeen, maar altijd voor een bepaald kiesrecht zal ijveren, en dat dit klaarblijkelijk niet mogelijk wezen zal zonder politiek.

De Heer QUERIDO is nog niet overtuigd en handhaaft zijn motie.

Dr. Henriquez vreest uit de rondvraag een strijd tusschen de Groep en het Hoofdbestuur.

De Heer ECKER verzoekt art. 4 te laten voorlezen, en vindt dat dit artikel, waarbij politieke partijen niet worden erkend, nog niet insluit, dat niet mag geijverd worden voor een politiek recht.

De Heer SUTHERLAND vraagt wat voor praktisch nut de beslissing der vergadering hebben zal? Er zijn voor- en tegenstanders van kiesrecht in de vergadering. De leden zullen derhalve niet over de motie Querido kunnen stemmen zonder aldus tot het uitspreken van hun politieke overtuiging te worden uitgelokt. Deze rondvraag zelf sluit reeds politiek in.

Na nog eenige gedachtenwisseling tusschen verschillende Heeren neemt de Voorzitter het woord en verklaart uit de discussie bespeurd te hebben, dat eenigen der aanwezige leden er tegen zijn, dat de rondvraag van den Heer QUERIDO zal gesteld worden aan de vergadering. De Voorzitter meent het daarom alleszins billijk eerst openlijk aan de Vergadering te vragen, of zij genegen is de motie-QUERIDO te behandelen, en verzoekt derhalve allen, die er vóór zijn zich te willen verheffen van hun zetels.

De Heeren QUERIDO en ECKER waren de eenigen, die opstonden, alle overige leden waren tegen de behandeling.

De vraag was dus beslist, en onder dankzegging voor de ondervonden belangstelling sloot de Voorzitter deze hoogst belangrijke vergadering.

Vee-tentoonstelling.

Gevolg gevende aan de beleefde uitnoodiging van het Bestuur der Maatschappij tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij hadden een aantal genoodigden zich gistermorgen naar het terrein van het *Militair Tehuis* begeven tot bijwoning der opening van de Vee-tentoonstelling.

Nadat de Gouverneur, vergezeld van VROUWE DE JONG VAN BEEK EN DONK, op het terrein was aangekomen, werden zij onmiddelijk naar de feesttribune geleid, waar de Gouverneur te midden der genoodigden de openingsrede hield. Het was ZHEG. een groot genoegen en een eer zelfs deze plechtigheid te mogen verrichten.

Hulde brengend aan het Bestuur voor de moeitevolle voorbereiding van dezen onderlingen wedstrijd, verwachtte de Gouverneur van deze tentoonstelling een even schitterend succes als van de vorige, nu vijf jaar geleden gehouden. Met dankbaarheid zal nog menigeen aan die dagen terugdenken. Toen vreesde men ook aanvankelijk voor een mislukking te komen staan, maar na vele moeilijkheden overwonnen te hebben, was het welslagen boven alle verwachting geweest.

De Gouverneur wenschte aan deze tentoonstelling het meest volledig succes.

Dankbaar herdenkend de groote belangstelling van het Koninklijk huis voor de economische ontwikkeling der Kolonie, stelde de Gouverneur voor een telegram van hulde te seinen aan den Beschermheer der Maatschappij, Z. K. H. den Prins der Nederlanden, en verklaarde verder de tentoonstelling voor geopend.

Bij het aanbieden van den eerewijn bedankte de Voorzitter, de Heer H. H. R. CHAPMAN, voor de eer aan de Maatschappij bewezen, en betuigde zijne volle instemming met de hulde aan den Prins gebracht.

Nu werd onder voorlichting en leiding van het Bestuur de tentoonstelling bezichtigd.

Of het nu kwam, dat het terrein te uitgestrekt was, weten wij niet, maar de vee-tentoonstelling bood ons veel teleurstelling.

Er waren ingezonden 20 paarden en 8 veulens, 5 koeien, 12 ezels en muildieren, 2 varkens, 1 zeug met 10 biggen, 80 geiten, 40 schapen en 58 kippen.

Verder nog eenige duiven en konijntjes.

Wij vinden het erg jammer, dat er zoo weinig deelnemingen is.

Het Bestuur der Maatschappij heeft daar echter volstrekt geen schuld aan, maar de tijden zijn te slecht, de planters gaan te diep onder schuld gebukt om nog veel animo te hebben tot medewerking aan een tentoonstelling.

Onder het tentoongestelde vee waren zeer mooie exemplaren. Maar, of nu overal op deze tentoonstelling goed duidelijk uitkomt het groote voordeel van het laten uitkomen van fokdieren, durven wij nu juist niet uitmaken. De noodzakelijke gegevens om een vergelijking in te stellen ontbraken veelal. Het Bestuur der Maatschappij had uitstekende plannen, maar kon ze niet uitvoeren wegens te geringe en te late inzending.

Opnieuw is het gebleken hoe hoogst moeilijk het is een tentoonstelling zóó te organiseeren, dat er praktisch nut uit kan worden getrokken. De voorbereiding blijft altijd le moeilijkste zaak.

Dit groote voordeel heeft althans deze vee-tentoonstelling gebracht, dat de Curaçaosche Maatschappij de groote moeilijkheid van een degelijke organisatie beter heeft leeren kennen, zoodat later, bij betere tijden en meer algemeene medewerking der planters de voorbereiding meer planmatig zal kunnen geschieden, en de volgende tentoonstelling werkelijk een overzicht zal kunnen geven van den vooruitgang of achteruitgang van onzen veestapel.

Het terrein was uitstekend ingedeeld en echt feestelijk versierd. De verschillende feestelijkheden ter opluistering loopen tot dusverre zeer goed van stapel.

De Tentoonstelling kan zich nu juist niet verheugen over groote belangstelling; hedenmorgen was het publiek zoo goed als totaal afwezig.

De feestelijkheden, de wedstrijden, gingen daarom niet door.

Nog dient vermelding, dat op het terrein een rollergin, tot zuivering van katoen in volle werking was. De Payta-katoen werd van de pit ontdaan en kwam als zijdeachtige wol te voorschijn. Ook werd een handontvezelingsmachine voor pita in gebruik genomen, terwijl weer elders de Curaçaosche oranjeappels op zeer praktische wijze en handig van de bast werden ontdaan.

Alles samengenomen heeft deze tentoonstelling ook wel haar nut gesticht, en mag het Bestuur der Curaçaosche Maatschappij er groot op gaan, dat het van zijn kant zijn best heeft gedaan en geen moeiten heeft ontzien. Het heeft er van gemaakt, wat er, bij deze geringe medewerking wegens de slechte tijden, van te maken was.

In dank ontvangen.

Wat onze Planters omtrent micro-organismen in de melk wel mogen weten, met het oog op een zuivere behandeling van de melk door E. E. ECKER, landbouwkundig adviseur der Curaçaosche Maatschappij."

Een nieuwe tijdtafel voor de booten der K. W. I. M. gedurende de maanden Juli—December.

Met verlof.

Aan den Heer C. STATIUS MULLER, Administrateur van financiën en Voorzitter van de Curaçaosche Bank op Curaçao, is tot herstel van gezondheid een jaar verlof naar Nederland verleend.

Naar *De Curaçaosche Courant*, verneemt heeft de Heer C. STATIUS MULLER in verband met dit verlof, ontslag aangevraagd uit de verschillende honorifieke betrekkingen door hem bekleed, bijgevolg ook als lid van den Raad van Bestuur.

De Middenstandstentoonstelling.

is 15 Juni ll. plechtig geopend. De Heer A. CHARLOUIS werd door Z. Exc. den Minister van Koloniën aangewezen om als vertegenwoordiger der Kolonie op te treden en mocht de eervolle opdracht ontvangen al datgene te verrichten, wat strekken kan om door middel van de tentoonstelling de Curaçaosche vlechtindustrie te bevorderen.

Een voorspoedige reis

en het meest volkomen succes zij toegewenscht aan den Jongeheer E. VAN DER VEEN ZEPPENFELDT, die met de *Prins Willem IV* naar Nederland zal vertrekken om aldaar zijn studiën voort te zetten.

De Bank van Maracaibo,

werd voor een aanzienlijk bedrag bestolen. Men spreekt van een paar ton. De bank heeft zich echter staande weten te houden en tot dusverre hare betalingen nog niet gestaakt.

Het „Gele Boek".

is door de Regeering van Venezuela uitgegeven. Het is een foliant van een paar vingers dikte.

Stadsreiniging.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiskalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

240 ratten
2840 muizen.

VENEZOLANIA.

CARACAS, 11 JUNI.

Vrienden van President Gomez hebben het stoomschip „Nanticoke" gekocht, om een stoomboot-onderneming te beginnen op het meer van Maracaibo, in concurrentie met het winstgevend monopolie van Cipriano Castro, ten einde dit laatste overblijfsel van Castro's maatschappijen in den grond te boren. Men houdt eenvoudig met Castro geen rekening meer. Nergens bemerkt men eenig teeken van oppositie tegen Gomez.

De Doctoren van het Marine-hospitaal, die de bubonische pest bestudeeren, gingen heden naar Porto-Cabello, om de gezondheidstoestanden aldaar te onderzoeken.

WASHINGTON, 16 JUNI. — Het geheimzinnige, dat de stoomboot „Nanticoke," en de sleepboot „Despatch" omgaf en voortkwam uit zekere geruchten aangaande eene revolutionnaire onderneming tegen de regeering van Venezuela ondernomen ten voordeele van Cipriano Castro, werd heden opgehelderd door een telegram van Mr. W. W. Russell, gezant van Amerika in Caracas, hetwelk vermeldt, dat de schepen zullen gebruikt worden door het Gouvernement van Venezuela zelf.

Mr. Russell stelde op aansporing van het Staatsdepartement een uitgebreid onderzoek in, waaruit blijkt, dat beide schepen door het Gouvernement zijn aangekocht voor de stoombootvaart op het meer van Maracaibo. President Gomez is dus volkomen op de hoogte van den aankoop.

Onmiddelijk na het ontvangen van Mr. Russell's telegram, werd het departement van Justitie er mede in kennis gesteld en dit gaf aan zijne agenten last aanstonds alle bespiedingen te staken en naar Washington terug te keeren. Beide stoombooten kunnen nu zonder uitstel vrijelijk naar Venezuela vertrekken.

Het Staats-departement voelt zich erg verlicht, nu het verneemt, dat er geen quaestie is van vrijbuiterij, maar men is toch overtuigd, dat de bespiedingen, die gedaan werden en de genomen voorzorgen volkomen ongerechtvaardigd waren. Het lang uitblijven der noodige inlichtingen heeft eenige verwondering gewekt, maar dit wordt verklaard door de omstandigheid, dat Mr. Russell denkelijk niet wist, welk een koortsachtige belangstelling hier aan de bewegingen dier schepen gewijd werd. Hij deed dus zijn tijd er over om de zaken te onderzoeken.

NORFOLK, VA., 16 JUNI.—De Douane-autoriteiten alhier ontvingen dezen namiddag last de papieren voor de „Nanticoke" en de „Despatch" in orde te brengen. De schepen werden uitgeklaard voor Maracaibo, waar zij geconsigneerd zijn aan T. Arriens, die gezegd wordt een scheepswerf te bezitten en in deze de Vertegenwoordiger van Venezuela is.

Kapitein van de „Nanticoke" is Tidmarsch; waarschijnlijk zal hij morgen 17 Juni zee kiezen.

CARACAS, 10 JULI. — Het Hooge Federaal Gerechtshof heeft een beslissing gegeven, waardoor ongrondwettig verklaard worden de Decreten van Castro van Januari 1905, waardoor de zout- en lucifersmonopolies werden vernietigd. Deze beslissing herstelt het „Ethelburga Syndicate Ltd. van Londen in al zijne rechten.

Mr. Albert Pam, die de Directeur van die monopolies is, heeft de zaak tot een goed einde gebracht zonder tusschenkomst der diplomatie. Het „Ethelburga Syndicate" bezit de zout- en lucifers-maatschappijen van Venezuela en de werkzaamheden zullen spoedig hervat worden.

WILLEMSTAD, 10 JUNI.— President Gomez heeft verklaard, dat hij aan Celestino Castro, den broer van Cipriano, zou toestaan naar Venezuela terug te keeren, op voorwaarde, dat hij er in toestemt aan het Venezolaansche Gouvernement de zes duizend geweren uit te leveren, die hij op Columbiaansch grondgebied bijeengebracht heeft.

Eenige weken geleden, bij zijn aankomst op Curaçao, vroeg Celestino Castro aan het Venezolaansche Gouvernement verlof om naar Venezuela terug te keeren. Weinige dagen daarna ontving hij namens den Gouverneur van Curaçao bevel het eiland te verlaten; maar op zijn aandringen werd hem een uitstel verleend.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN